

ne effectus indulgentia latporum subsequatur & panicentiam, ut intellegit se criminis velint nobis interior prestat patiemiam, nec aducat fluctuantem curam exterior Ecclesie statum; ne interiorum nobis persecutionem ipsi incendisse videantur, & cedat ad criminum cumulum; quod etiam inquietus fuerunt. Maxime enim illis congruit veracordia, quorum in delictis dannatis non intercedunt. Pulsent sane fore, sed non unique confringant. Adant adlimes Ecclesie, sed non nisi que transuersi. Castrorum coelestium excubent portis, sed armati modestia, qua intelligentes se desertores fuisse. Reservant pecuniam suarum tubarum, sed quae non bellumclavis clangant . . . Multum illis praeficit peritio modestia, postulatio veracordia, humilitas necessaria, patiens ne oīos. Migrant legatos pro suis doloribus lacrymas; affectuatione fungantur ex insimpe pectora prolati gemina, dolorem probantei commissi criminis, & pudorem. Immo si deodorus tamissi magnitudinem per-

Sacerdotes illi erga la-
teritiam præce-
sentis sunt
misericordiæ,
qui
ipsos salu-
tis penitentias
vinculis di-
ligunt.

Quarto. S. Jo. Chrysostom. Hom. 14 in secundam Epistolam ad Corinthios; illi Sacerdotes erga lapsos præ ceteris mi-
sericordes esse doceat, qui ipsos salvaturus Penitentia vinculis diu ligant, non solvant, antequam emendata fuerint,
et Penitentia operibus Dominum sibi propitiatum reddirent. Quod si quisnam (inquit) Christianis hominibus con-
venire dixerit, humanitatem erga peccatum fratrem abdi-
bere & discessare, non tamquam est uti, qui irascerit, non
cum a quo prematur, qui peccat, vocatur, nec peccati
fui senti affecti finitur. Uter enim, quiso fieri, acprobemus

Et Serm. 8. Facilius venie (inquit) inventum tribuit
dilegendi. Hoc ex dictum est, ut sciamus secundum vor-
bum Dei, secundum rationem dispensandam esse misericordiæ
domini debitoribus. Medius ipsis sepe posse interius videntur
vulneris citricornis, cumadibet rescapere uerius uitium, ne
latius serpens; ramus a secundi; urendum proposito lacry-
mis inflexus erat; medicamentis tegat, quodfero apri-
mum fuit, nonne ipsis iniustis misericordia est, si propter bre-
vem incisio[n]em, vel excusationem dolorum corpus emine tabescat,
vita usus intereat? Roche Ignatius Sacerdos voluntarius
nem latice serpens, a tato corpore Ecclesia quasi bonus. Me-
dicina debet abducenda, & prodere virtus criminis, quod la-
tebat, non sevre; ne dum unum excludendum non putat,
plures faciat dignus, quos excludas ab Ecclesia.

nei sicutorū mējoriorū prosequitur, *sæc.*, quicquid eam
fornit, ut vinculus adstringi, aique a noscī et ap-
pōnib; acer, an ei mero se ingurgitandi facultatem
præbat, ac si uirū, & arbitriū cum eis iubet, omniaque
fatu, que ab homine sunt, arquencolam alerūdūcēti
dilecti? An non morbus quoque bis exaserbat, qui huma-
nitatis officiū fungi sibi videatur, cum corva illi morbum
pollar, ac profiter? sedem modo bī quoque judicamus. Hu-
manitatis enim est, agnosci non ubique indulgere, ac propo-
steris iporum cupiditatibus abbandari. Nemo eum, qui
apud Corinthios papiri criminis se obstinaret, tam amabas,
quam Paulus, qui cum Batana tradi iubebat. Nemo rufus
nam emoderat, quam ii, qui peccanti aplaudebant, &
oblegabantur. Aque hoc exitus rei comprehendit. Illi enim
istius etiam animam inflarunt, ac tumorem madrep effec-
tunt: hic autem tumorem compresit, nec ante abstinet, quam
cum integræ ualedicti redi differt. Atque illi quidem malum,
quod man erat, auerterunt: hic vero quaque, quod primus
contrarium fuerat, evulsi. Quicquid ne etiam humanitas

. Cor. 2. 11. *S. Ignatius, Hom. 4. doct., Remittit repon-
tis, elemantique leges addicamus. Nam & tu, si equum
videris, qui in precipita feratur, stram insiges, acriter
que nobis, se apud flagella. Atqui crucatus habes & ve-
rum huiusmodi crucatus salutem ei offert. Eadem igitur
egregios quis peccat, ratione tene. Vinculum eum, qui faci-
tus improbum admisit, corres, quia dum ipse Deum sibi
propositum, ac placidum reddidisti. Solutum, ac liberum eum
se unquam, ne artificiosa divina te vincula constringantur.
Si vincula ipsa in seculo, Deus non tam vincit: sinatuem in
vincula cunctiorum, et ipsi modi vinci moment, que
frangi nolle modo querat. Si enim nos ipsos judicaremus,
non utique judicaremus. Primum non sibi, quod habe ren-
deritudinem, ac servit ies arbitrari, sed summa clemen-
tia, ac benignitas, praestans ita misericordiam rationis, ne
vulgaris erga peccatoris salutem cura. Verum factis dia pa-
nas expenderunt, Cinquies? Quamdiu quisq[ue] Annum unum,
& alterum, actas. Atqui temporis moram non quaro, sed
recepido, vel anima correctionem. Hoc itaque fac demones, finit com-
panii, finit in melius immorati: & res tota consolata
erit. Quod nisi sis ita, nihil profecto temporis diuturnitas
emolumentis atteritur. Neque enim sapientia obligatum vul-*

nus fuerit, querimus sed an obligatio illa quicquam profuerit. Si quidem eisam ad exiguum tempus addubia profuit, non iam amplius adhibentur: si autem nondum eam adhibuerit, eisam post decem annos adhibentur. Dominus huius tibi ejus, qui vinculus est, solvendai prescribit terminus est, nempe ipsius utilitas.

Sacerdos gravissimum
caminum vos, ablige
Prestitio probatio
cirus obfo
vitis, illos
non sicut
leptorum ve
an ligat.
March. 7.

Quodammodo, gravissima crimina habeo, qui ei
to absolventur, plerisque non solvi afferit, immo potius
Sacerdotem ipsius absoluere probatio. Penitentia absolvitur
ligari: non scelitissima, sed mora vulnera curari: istis Ab
solutionibus lapsos non meliores, sed deteriores reddi. Sic
lib. 2. De Penit. 9. Nonnulli inquit, ideo posunt Sacer
potestant, ut statim fibredam Communionem veliri. Ei non
tam se solvere cupunt, quam Sacerdotem ligare: suam enim
conscientiam non exquirunt, Sacerdos induunt: cui praec
epsum est? Nolite Sandrum dare canibus, neque misericordia
meritis veltris ante porcos: Hoc est, Immundis impuritatis
in Sacra Communionis non impendenda consertia;

ne, sequuntur non penitentes, praeculando absolu non de
bet. Hoc enim vere panarie, de praestita pravae cario
no dolere cum firmo proposito confundi, satisfaciendi, &
cumni cuncta impositorum caveni. In hunc modum Peni
tentes merito debent absolu: aliqui fin Abolutionem remitti.

Denuo Propositionem nostram confirmat Catechismus
Concil. Trid. & Rituali Romani: s. Carolus Borromaeus, in Instructionibus S. Franciscus Salesius, qui Regulas a S. Carolo de neganda, vel differenda Absolutionis praepertias laudavit, et sequentes eis docuit, Synodulum Constitutio
num tit. 9. c. 5. n. 3. & Ecclesia Gallicana in Generalibus
Cleric. Concilio congregante Dantio, conciliorum 1664-1667.

Et Serm. 4, in Pf. 113, hunc Versum, *Viam iniquitatis ambo-
vulnus*, *ad me, & de lege tua miserebam*, expones at: *Me-
cumus de ria quia vulnus grande ac versus est, & diu ferens,
vina medi-
cina. Leges
curanda* *perfectoris medicina remedia depositi; obferans, ut Dominus
legitima miseratione curetur. Cito enim refractior vulnus,
fuit.*

Cler. Choniti collegatus Parisi, anno 1653. 1653. 1653.
Institutiones S. Caroli omnibus Regum Christianissimam Sacre-
dotoibus Gallico idiomatico donata tradens, ut juxta illas
Penitentiae Sacramentum administret.

Eadem Regulam confirmat S. Thomas de Villa Nova, ne
sermone, quem habuit Feria, 6. post Dominicam. 4. Qua-
torages.

dragisime, qui ignavos, & laxiores Confessio[n]e sic perstringit. O Medicus, cur fecerentem solvis? Cur indigo[ne]m promisisti? Cur, cui abolutionis beneficium exhibebas, non discernisti? Dualibet claves Domini debet, unam discessoria, alteram iudicandi; abolivendi sententia, & ligandi, & in fine discessione examine aenescere ligari, omnes absolviri: una tantum clavis, neque integrum quidem teritus, sed dimidiatu[s]. Heus heu! ventrem meum dolorem ventrem meum dolorem! In domo Dei horrendam vidi, Pastores Domini saepe jugulantes, Medicos populi saepe agnos occidentes, Iudices rufiposi blandientes, censores flagitia palpantes, eato gregem Domini dirigentes. Si sunt Prophetae mendacae, in quos Dominus pro Prophetae invenitur, dicens: «Quo exaddecerperunt populum meum, dicentes, Pax, pax; non est pax, & ipse adscidens parvum, ipsi autem linie, bant eum luto abfice paleis. Vir qui confundit pulvillios sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite universi atutis ad capiendas animas, & cum caperebant animas populi mei, vivificabant animas corrum- pendas populi meum, neconter papillum

Jerem. 6. *¶ et violant me ut populus tuus;*
¶ *et hordet, et fragmen panis, ut interficiant animas, qui*
non morioruntur, et viviscerent miasmas, que non vivunt;
mentientes populo meo credenti mandatis. Et per aliam
prophetam apertis. A minore usque ad maiorem omnes
avaritiae student. A Propheta usque ad Sacerdotem cum
clericis, et reliquo populo remanserunt, et non

¹¹ di faciunt dolum: & curvant contortionem illarum populi
¹² mihi cum ignominia, dicentes, Pax, Pax, & non erat
¹³ pax. Confusus sum: quia abominationem fecerant: quia
¹⁴ portas confusionis non sunt confusa, & erubescere ne-
¹⁵ possunt. ¹⁶ O miser amarussem non curatores, sed

refugietur; non confitentes, sed decopores, quid respondet
bisis Dominopregre, quem debris blanditiis decipitis, ve-
fris confusis pugnatis? Quid Ecclesiam Domini hodie por-
dit, nisi Confessorum, & Pauperum blandis adulatio-
dolentis, dominecumque afferantia? Va miser! Non egri-
dinem, sed contritionem, confessationem peccatorum curans,
quoniam angere debilis est, promittens pacem, quibus non est
pac: Et venias, quibus eterna damnatio parata est. Par-
vum est (inquit) nimis humanum est peccare. Quis est
homo, qui non peccat? Facili est venia, inservire, ne de-
litas: confessus erit, absolucionis iustitiae ab salutem. Ver-
uelentes, Domini Sacra menta suscepimus, sine dubio salvab-
eris. Sic uimur mortuas, & fecuras a suis peccatis mitius,
raro misericordies, quam sciariorum, vulnus linquo, ver-
men conscientia extinguitur, simulans peccati auferunt. Et
securi peccatorum ad inferna dimicantes qui si timorem populus
incutentes, forsan illis a vita recessent. Cui compar-
bimus adulatores ipsorum, aut cui infelicitatem eos? Similes
sunt profecto hominibus, qui a rapi peruenient in fluminis
magnum portitant, & violenter fluminis ipsi capi aliis de-
merguntur. Unde apostolice sequitur in Propheta: Quam-
obrem cadent inter ruentes in tempore visitacionis sua. Cor-
ruent dicit Dominus: pondere namque peccatorum affastato-
res suos post se precectores in precipita rapiente, & secum
eos ad inferna deducent. Hac contra quodam Confessa-
tio nostrarum temporis piis impetrat. Siquidem piis dicta sunt,
qui non paucis annis aliquantisper contrivit, illum in sua
sequi manere permisit.

Objectum, Ad Absolucionem sacramentalē ex Infusione Christi nihil aliud requiri, nisi Contritionem, Confessionem, & Satisfactionem, sive Satisfactionis propositum, ac prolaide nemini, qui vere contritus, integre confessus sit, ac implenda Satisfactionis propositum habeat, Absolucionē esse neceſſāriam, ut differendam.

Objeciones. Resp. Nihil quidem aliud requiri: sed nescire esse, ut contra fabu-
lum innotescere, qui vice Christi Iudex est, an Peccati-
berimam Eccl. etiam fuit sit vero concitus, an ejus conversio sincera sit: quod
ex sola Confessione minime perspectum, et explorari posse-
st, nequando vel In fructu, namque, non in folia, aut ramis Pentimenti, co-
dificanda, genofundenda; Quod auctor bona, voluntate bona: Confessio-
nibus absoletioribus nisi ergo verba, quid sunt aliud nisi folia: Inquit S. Grego-
gorius, haec illius Auctor Expositionis in Lib. I. Regum in-
nulla, vel ter eis Opera edita, Lib. 6.) Deinde con certum,
et humiliatum, cum novum, & a regnante peccatorum
tentia est, libidinum omnino mundum, ac liberum raro in istu occu-
paverunt: ita legibus: ita Peccato capiis relata
et legibus: ita in Peccato tribuan liber Iudex reo-
cedit, dum declarat, quo crime commisit, & quibus
in circumstantiis: verum minime ei credere oportet, dum
Iudicium vult docere, quam gravis se peccatum, quanis
penitis, & quanto tempore sua criminis castigandi, & cu-
randa sit. Nulli enim ad illiusmodi nimis compatri fuit,
quam illi, qui longa confutatio peccatis implici vix-
erunt: siquidem confutatio peccandi facit, ut ea vel le-
via vel nulla patent, quamvis in iudicio Del gravissima sit.

H, plerumque sensu abhoratur, & creatur: veraque Pe-
nitentia virtus, sine qua nemo per januam reconciliandionis
ad Sacramentorum Communionem admittendus est, sen-
sum adolescentis, & perfectius, praeterea in illis, quibuslonga
ga peccandi contumelio velut altera natura facta est.
Primo enim oportet, ut ferventius precibus a Deo po-
natur, non ex fructibus Penitentie, sed verbis fallacibus
probare studeat. Tunc enim oportet, ut dicat facer Iudex T
cum S. Augustino: Non audieris quid fuisse: sed vidico, quid se-
vivit. Opera loquuntur. & verba requiruntur. Exigite ergo
Sacerdos fructus emendations, nec credit equivoco,

stuleum. Nam gratia , quia si ille cerebros peccatorum vinclis expeditum , Nonus magis precibus in nos implorare descendit (ut loquitur Iacobus . L) His , ut contritionem imperemus , adjungenda jejunita , secessus a noxiis confortans , letio , & meditatio seruam sacram , erogante pauperibus elemosyna , ut ipsi pro nobis intercedant . Num . Exortatione humiliantis , & profersonis hominis disciplina et , conformatioenem inpingens misericordiam illorum ; (input Tertull . Lib . De Peccatoribus) Christum quidem peccatores absolvit , statimaque in illorum animis vere estiformata Penitentia , & quandoque subito effatur , ut in Latrone , in Peccatrice , in Publicano , querunt & taliter doloris ligno , ne promittant emanentias , cur Iponer infidelis noticier Lepros detinatur .

impuro, commotione ira, gravedine mentis, verbo in pauperes duriore, &c. aut suo, aut conscientia fuz Mortuorum judicio, a Communiione Corporis Domini sepe abstinere. Absolutionem differi aliquando expedire etiam si, qui non nisi venissem in Dominum peccaverint. Peccatoribus in laudi veritate apud Deum, cum apud homines Spiritum Dei habentes, si vel cum Petro dicant. Exi a lac. 5, 8. iur, quia homo peccator sum, Domine: vel cum Publicano a longe stare eligant, & non Sacra Mensa temere accubent, si cum Cenitiose si indignos arbitrentur, in quorum domum Christus ingrediatur: si cum Chiania filii fuz id est. Animis sanitate ferentibus precibus a Christo rogantes, canibus se comparent, nec Measam Dominicam superbe invadant, sed micas humiliter querant. Deinde Absolutionis negatio vel dilatio negatum est, quod Penitentem inter, & Sacerdotem transgreditur, nec alteri cuiquam revelatur, sicut ne peccata, que confessus est.

Obliguntur. Se forte sine Absolutione mortuorū, nisi hoc illis beneficium statim post Confessionem conferant Sacerdotes.

Ref. Ipsius non obstatu Absolutionis dilationem, si ex animo peccata detestantur, & Penitentiam agant; nec ipsos peritos, si Penitentiam agentes, & totis virtibus in emendatione veteris vita incumbentes, morte incipiuntur. Unde SS. Patres quotidiana subita mortis non ignorantes pericula; Absolutionis tamen gratiam Penitentibus distinxerunt: donec fructibus dignis Penitentibus fidem fecissent, se cor novum, & spiritum novum a Domino acceperint. Et Ecclesia Dei misericordiam non diffusa confidit Penitentibus, qui absque Reconciliatione fuerant morte subita intercepti, tam Penitentiam secundum ejusdem Ecclesie leges ageant. Unde Conc. Carthaginense 4. can. 79. de his ita statuit: Penitentes, qui atteneat legem penitentiam exequimus: si ea in timore, vel in maritorni fuerint, ubi eis subvenient non posse, memoria eorum & orationis, & Oblationis commendetur. Et Conc. Arelatense 2. can. 12. De his qui in penitentia poena vita excesserunt, placuit nullam Communione vacuum debere dimitti: sed pro eo, quod honoraverunt penitentiam, Oblatio illius recipiatur. De his S. Cyriacus Ep. 12. Negantur enim decuratur abope, & auxiliis Domini, qui misere, & humiles, & vere penitentiam agentes, in bonis operibus pereveraverint, quo minus illis quoque divino remedio consulatur.

REGULA II

Absolutio his verbis conferti non debet, Absolvo te ab omnibus peccatis tuis, Contraitis, Confessis, & Oblitis.

Hac enim tria postrema verba aut superficia sunt, aut in formam Sacramenti contra Ecclesie universalem uitum intrata. Ac illud quidem, Contraitis, si de Contritione perfecta intelligatur, perperam ponitur, & contra Ecclesie doctrinam, siquidem Contritione imperfecta, que Attrito dicitur, sufficit ad Absolutionem obtinendam: illa vero, Confessis, & Oblitis, sunt superficia: quia Reliqua peccata, quia diligenter cogitanti non occurunt, in universum eadem Confessione inclusa esse intelliguntur: ut docet Synodus Trid. Telli. 14. cap. 5. Quamobrem, nec Ecclesi Romana ceteratur Mater, & Magistra, nec aliæ Ecclesie hæc verba in forma Absolutionis nunc admittunt: quoniam olim in Rituali quædam irreperunt, & in Ecclesiis quibusdam usurpatæ fuerint, etiam in Româ, ut constat ex Libro cui titulus est: Sacra institutione baptizandi, aliquid sacramenta, que simpliciter Sacerdos confiteat, administrandi juxta Rituum Sanctæ Romanae Ecclesie ex Decreto Sacrae Synodi Concilii Trid. refutata. Qui Liber Roma primum anno 1581. Gregorio XIII. in Cathedra S. Petri sedente, inde Lugduni ann. 1589, tum Parisiis ann. 1594. 1607. & 1614. editus est. Eadem verba leguntur in Sacramentario ad ultimum Lugdunensem Ecclesiæ editio anno 1548. in Rituali Senonesi Ecclesie, auctoritate Nicolai Petri Archipiscopi edito anno 1551. Institutione generali de Penitentia, in Libro Rituali, cui titulus est: Catechumenum secundum Ordinem Romana Ecclesie, necnon memori Bononiensi Ecclesie, edito anno 1566. Item in Rituali Catacaunensis Ecclesie, quod auctoritate Hieronymi Episcopi edito anno 1569. in Rituali Aurelianensi, quod in lucem prodidit anno 1581. & Carnotensi, edito anno 1614. in Instructione generali de Penitentia. Verum haec verba, Contraitis, & Oblitis, & formula Absolutionis expungenda esse, satis significant Conc. Trid. ejusdemque Concilii Catechismus. Item Synodus Longonensis anno 1404. celebrata, Senonesi anno 1524. Aquensis anno 1585. hinc Absolutionis formulam tradentes. Ego Absolvo te a peccatis tuis, In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Denique S. Carolus Borromeus in Sacramentali, in Instructione Penitentia, de absolvendi Ritu hac habet.

Eadem Regulam confirmans S. Carolus, in Instructione Confessorum: Si Penitens (inquit) aliquam Confusione innederet, a qua Sacerdos licetiam habeat eum absolvendi, debet ea Absolutione peccatorum Absolutionem praecedere. Et bonus est premittre sompnum ad canulam: In quantum possum, & tu indiges.

der: Amen. Deinde signum Crucis dextera formans versus penitentem, dicit: Indulgentiam, absolutionem, & remissionem omnium peccatorum tuorum tribuit tibi omnipotens, & misericors Dominus. Penitent responderet: Amen. Deinde enim operi: manus dextera supra caput Penitentis elevata, & extensa, absolvit haec formula; & dum dicit, In Nomine Patris, &c. Crucis signum dextera formans versus Penitentem. Dominus noster Iesus Christus te absolvit; & ego auctoritate ipsius, qui fungs, absolvit te ab omni vinculo Excommunicationis, Suspensionis; & Interdicti. Siquid incurrit, quantum ego possum, & tu indiges. Deinde, Ego te absolvo a peccatis tuis, In Nomine Patris, & Eliz. & Spiritus Sancti.

Tum Sacerdos capite apero, & manibus junctis dicit:

Pax Domini noster Iesus Christi, merita B. Mariae Virginis, & omnium Sanctorum, & quicquid boni fecerit, & malum sustinuerit, sicut tibi in remissionem peccatorum, augmentum gratiae, & premium vite æternæ: Penitens responderet: Amen. Et Confessarius dicit, Vade in pace, & noli amplius peccare.

REGULA III

Absolutio sub conditione de praesenti est illicita, sub conditione de futuro irrita est.

Christus enim formam certam, non dubiam, & conditionatam instituit, nec usurpat, ut approbat Ecclesia, nisi forma dubitet Sacerdos, utrum Absolutionis verba prouelerit, qua in hypothesi sub hac verborum formula absolvere potest: Si non es absolvitus, ego te absolvitur. Sicut in simili dubio re confortus Baptismi sub hac forma: Si non es baptizatus, ego te baptizo. Potest etiam, immo & debet apponi conditio, cum de moribundo, qui facta, vel inchoata Confessione, aut pollutato Sacerdote absolvitur, vel ex probabilitate Christiane, pieque tractante testimonio iudicatur absolvendus, dubitatur, utrum vivat, vel animam emiserit. Sic fabrum quandam ex fabrica S. Petri Romæ cedentem videns Clemens VII. Pontifex Max. absolvitur sub hac formula: Si es capax, absolvitur a peccatis tuis: ut refert Homborum in examine Ecclesie, p. 1. Tr. 7. c. 17. qu. 84. Alias apotropaic conditionis praesentis illicita est, quoniam irritam Absolutionem non facit, si revera posita sit conditio: ut si quis dixerit: Si intereat habere res facta voluntate, aut eorum superflua, ut iste responsum, et sic videtur, & intelligenter scient, non autem quasi rectientes tantum. Si quis vero, vel vel per se sentire, vel præ ingenii hebetudine, vel alia causa, se non posse dicere Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Symbolum Apostolorum, Dei, & Ecclesie Mandata dixerit, nec vero Schola Doctrina Christiana adhuc velit, hujus Confessio absque Episcopi consilio, & facultate non est audienda, ut discernent Concilialementem, s. Provinciale & Diocesinale.

De Sacramento Pœnitentia.

REGULA VI

Neganda, vel differenda est in Absolucione, qui Christiani Fidei Rudimenta, Desique, & Ecclesia Praecpta ignorant: necon Parvibus familiis, qui liberas suos, & domesticos scientia creandorum, & agendorum ad salutem necessaria imbuere negligunt:

Hanc Regulam tradit S. Carolus Borromeus, In Instructionibus Confessorum. Quicunque (inquit) ratione usum attigit, sub reatu peccati mortalitatem omnes Symboli Apostolici, cuius in Ecclesia sollemnis est usus, Articulus febre tenoris, & salem quad sublationem. Item Dei, & Ecclesia Praecpta, qui sub peccato mortalitatem observantur, & quod vulgo doctri solent in Scholis Doctrina Christiana. Si Confessarius Penitentem operari ihorn omnia signarunt, nec ad ea quamprimum diffringunt, non debet eum absolvere. Imo si ad ea defenda se parvum exhibenter, si alias a Confessario suo, vel eodem, vel ater, aut a suo Parvico si aaronit, nec debitan diligenter adhibuerit ut ex secundum ingenii sui motu, caputque adūscere, differatur illi Absolucione. Donec hinc obligatus aliqua fatem ex parte fecerit facta. Si vero en de re usquam antea monitus fuerit, ipsum absolvit, præmissa semper Instructione, de his rebus necessaria, ut sit imprudentior Absolucionis capax.

Et in Sacramentali, in Instructionibus Penitentia: Confessarius quaque antiquam Confessionem audiat, efficiat, ut Penitentis ipso audiente recite Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Symbolum Fidei, & Decalogum, ac prescriptum Concilii Provincialis, nisi res recitationis certa personis aliquando remittenda facultatem habeat, ut scriptum Provinciali Concilio, & Diocesano XI. permisum est. Cum iis vero: qui en capita recite recesserit, aut difficile diffusa posset, agat ad prescriptum verendum Conciliorum. At vero omnino pergitur, & rudes quidam bonites ad Confessum occident, Fidei Articulos ignorent, & si opere video, docent, ita ut explicite sint. Et intelligenter scient, non autem quasi rectientes tantum. Si quis vero, ne ex pompe hisus modi alia peccata nascentur: in illis omnibus causis superflua ornata, pomparumque usus, mortale peccatum est. Et quoniam vix fieri potest, ut is, cuius expensa propria facultates exceedant, aut neficiat, non possit, vel non debet scire nimis hos sumptus familiis peccata locum dare, generatione hoc iudicium ferri potest, hisusmodi homines esse in statu peccati mortalium, nisi habento diligenter cum Penitente examine Confessario constet de contrario obparticulares quasdam rationes.

Reum etiam peccati mortalitatis facit modus se ergandi, etiam non excedat statum, & facultates personæ; nonne si laetitiam inspirat, vel ex se, vel secundum communem hominum opinionem: vel si uiderit, dubiteret probabilitate ex oratione illius (quod inter honestas conditionis ius virorum, ac matres uulnus sit uisus), non defuerit, qui amorem impudicum concipiunt, aut in animo suo nutriti, & tanto parvificant sanctum proximi, quem ex hoc ornato riturum videt, europe non abiicit: aut si uisus insitudo sit ab obsecros effectus, aut matris amoris inobstis exprimitur, aut in illorum etiam indicia praebenda, seu variis coloribus, aut qualibet alio modo.

Quibus ne-ganda, vel ater, vel aperte facit, ut proximo inimicis exercent, & odium deponeant, neque cum inimicis reconciliari.

REGULA VIII

Neganda illis est Absolucione, qui occultas, vel apertas cum proximo inimicis exercent, & odium deponeant, neque cum inimicis reconciliari.

Hanc Regulam tradit S. Carolus in Instructionibus Sacrae Penitentia, eaque Salvatoris nostri sententia est, Matth. 6. Si autem non dissimilis hominibus, nec Parvus vel perdimens utrubi peccata uera, Hinc eos, qui luto bus implacabilis ad invicem dissident, statim reconciliari. Quod si renierint pacem suscipere, ab Ecclesia sibi, Canones iubent, usquequo ad caritatem redeant. Quod Concordat. Nanettens Can. 2. sanctum est. Idemque Decretum ex Cone. Carthag. 4. Can. 93. Arelatense 2. Can. 50. Agathensis Can. 23. Ille Dennis Can. 7. Tolentini 11. Can. 4. & Troslejani Can. 12. quos alii descripimus.

REGULA IX

Qui restitutio, aut satisfactione sunt obnoxii, quia proximum, vel in fama, vel in rebus laetentur, non sunt obviendis, nisi debita restitutio, aut satisfactione prius intercedat.

ITA S. Carolus in Instructionibus Confessorum, eos solos excipiens a Restitutione Absolucionis premitenda, quos graves, & periculosa infirmitas, aut impotentia excusat, ut statim haec obligatione perfungantur. Notum illud S. Aug. Epist. ad Macedonium 163. olim 54. Peccatum hominum genit memorias, cui penitentia medicina omnino non proficit. Si enim res aliena, propter quam peccatum est, cum reddi posset, non rediit, non agitur Penitentia, & inquit: si enim res veraciter agitur, non remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum sed ut dicit, cum restituatur. Quod in corpus Juris, can. 3. si res aliena, causa 14. q. 6. transcriptum est, & ab Alex. III. laudatur cap. Cum tu. Extr. De Utris, & relatum est inter Regulas Juris in Sexto, Quibus ne-his verbis: Peccatum non dimittitur, nisi restituatur ablatum. Solu autem restitutio promissio facta Penitentem absolvit non debet, maxime si alias restitutio, aut satisfactione promissi, & fidem fecerit, sed Absolucionem illius esse diffundam, donec revera satisficerit, et restituatur, Concellis docent.

Iu. Synodus Mediolanensis 1. sub S. Carolo Borromeo: Caveant Confessores, ne ante debiram satisfactionem illius absolvant, quicumque cum facultatis causa alienaro sint, vel legata, qui ad ipsas causas facta sunt, per solvendi, illiguntur, ut idem in superiori Confessorum praecipsum sit, pagare tamen neglexerint, exceptis illis, qui periculose agrorunt, quos tantum mouent, neque debent, quamprimum solvant.

In Neapolitana Synod. anno 1706. celebrata, & a Gre-

repositio-
nes damna-

REGULA VII

Neganda est Absolucione illi, qui nimis vestrum ornata debita contrahentes, quibus solvendis pars esse non possunt, earum luxa, & inmodicis punitur.

Hanc Regulam iudicem tradit S. Carolus: Non nos etiam absolvimus, inquit, qui in vestrum splendoris, aut superfluo corporis ornata mortaliarum peccant. Et quidam acutis pompa, & vanitate ad summum exorcent, postquam exultant, & glorieantur Confessorum, qui ab his peccatorum suis inconfundiblemente absolvunt, & nullum fortassis eadem scrupulum ipsi mouent, aliquicunque enim designare plausum, in quibus mortaliter peccat, ei credi est nonnulli illi.

Quibus ne-ganda, vel ater, vel aperte facit, ut proximo inimicis exercent, & odium deponeant, neque cum inimicis reconciliari.

